

เทศน์อบรมฆราวาส ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 เมื่อวันที่ ๓ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑
รักชาติไทย ส่งเสริมสินค้าไทย

วันนี้เป็นอุดมมหามงคลแก่พี่น้องชาวไทยของเราทั้งหลาย ได้มารวมกันด้วยความรักชาติของตน ที่หลวงตาได้มาวันนี้ก็มาเกี่ยวกับความรักชาติเป็นห่วงชาติไทยของเรา หลวงตาปกติก็อยู่ในป่าในเขาเป็นปกติเรื่อยมา จนมาอยู่วัดป่าบ้านตาด แล้วทำประโยชน์เรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้ ไม่เคยสนใจเกี่ยวกับเรื่องโลกเรื่องสงสาร มีการแสวงธรรมเข้าสู่ใจโดยถ่ายเดียว ตั้งแต่วันอุปสมบถามมีหน้าที่และมีความสุขแสวงหารักใคร่ใกล้ชิดต่อธรรมตลอดมา ไม่เคยสนใจกับเรื่องโลกเรื่องสงสารว่าเป็นอย่างไรบ้าง มีแต่ประกอบคุณงามความดีเรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้

ที่อุปสมบถมานี้เป็นเวลาได้ ๖๕ ปีแล้ว เวลานี้อายุก้าวเข้า ๘๕ ปี จะเต็มในเร็ว ๆ นี้ ในระยะเวลา ๖๕ ปีนี้ เป็นเวลาที่แสวงหาความดีเข้าสู่ใจโดยถ่ายเดียว เป็นที่ภาคภูมิใจในการประพฤติปฏิบัติพรหมจรรย์ของตน ไม่มีที่ใดที่จะเป็นข้อต้องติ เมื่อพิจารณาย้อนหลังแล้วภูมิใจ นับตั้งแต่วันได้ศึกษาเล่าเรียนและปฏิบัติ เฉพาะอย่างยิ่งเวลาออกปฏิบัติกำจัดกิเลส ซึ่งเป็นข้าศึกภายในใจนี้ เอาจริงเอาจัง เอาหนักเอาหนา เอาเป็นเอาตายเข้าว่าเลย ชีวิตในการบวชนี้ งานหนักที่สุดก็คืองานฆ่ากิเลส

คำว่าฆ่ากิเลส พี่น้องชาวพุทธทั้งหลายเราคงไม่ทราบได้เลย ว่าฆ่ากิเลสฆ่ากันอย่างไร เพราะมองไปที่ไหนมีแต่กิเลสฆ่าคน ไม่เคยเห็นคนได้ฆ่ากิเลส ถ้าพูดถึงเรื่องการเผาศพกิเลสก็ไม่มีใครทราบได้ ยิ่งลึกเข้าไปอีก ทราบไม่ได้เลยว่าฆ่ากิเลสนั้นทำอย่างไร เพราะเราไม่เคยฆ่ากิเลส ไม่เคยเผาศพกิเลส ตั้งแต่วันเกิดมาในท่ามกลางของกิเลส ก็มีแต่กิเลสรุมล้อม บีบบังคับให้เกิดความทุกข์ให้เกิดความลำบาก เพราะความติดดินของจิต ด้วยอำนาจแห่งความผลัดดันของกิเลส ให้พากิด พาทำ พาเคลื่อนไหวต่างๆ ไม่ค่อยมีอรรถมีธรรมเป็นที่แทรกสิงภายในจิตใจ และเป็นเครื่องทำใจให้ห่อหุ้มบ้างเลย ใจจึงเกิดความเดือดร้อนมาก

โลกกว้างแสนกว้างนี้ เราอย่าเข้าใจว่าที่ไหนเป็นสำคัญ ที่ไหนเจริญ ที่ไหนเสื่อมที่เสื่อมจริงๆ ก็คือที่หัวใจของละคนๆ ที่ปราศจากศีลธรรมภายในตัว เฉพาะอย่างยิ่งชาวพุทธเรา เวลานี้รู้สึกห่างเหินต่ออรรถต่อธรรมมากมาย หันหน้าเข้าสู่กิเลส ซึ่งเป็นข้าศึกของใจโดยถ่ายเดียวเท่านั้น กิริยาท่าทางที่แสดงออกมีแต่กิเลสควบคุมออกมาให้แสดง ธรรมไม่มียับเยิบๆ ภายในใจเลย จึงหาความสุขไม่ได้ จิตใจแต่ละดวงรุ่มร้อนไปด้วยความโกรธ ความโลภ ราคะตัณหา สิ่งเหล่านี้เป็นพินเป็นไฟด้วยกันทั้งนั้น

ศาสนาพระพุทธเจ้าของเราทุก ๆ พระองค์ท่านทรงดำเนินความโลภว่าเป็นภัยต่อโลก ความโกรธ ราคะตัณหาเป็นภัยต่อโลกมานานแสนนานตั้งกัปตั้งกัลป์ พระพุทธเจ้าพระองค์ใดมาตรัสรู้ก็มาดำเนินเตือนสิ่งเหล่านี้ว่าเป็นภัยต่อโลก ไม่เคยมีพระพุทธเจ้าพระองค์ใดทรงสรรเสริญสิ่งเหล่านี้ว่าเป็นคุณต่อโลก นอกจากเป็นภัย หากเราไม่มีธรรมเป็นเครื่องกำจัดปิดเป่า และไม่มีธรรมเป็นเครื่องชะล้างสิ่งเหล่านี้ให้เบาบางลงบ้างภายในจิต มนุษย์เราจะมีแต่ความทุกข์เดือดร้อน ไม่ว่าใครจะอยู่ในสถานที่ใด ต้องแบกต้องพกความทุกข์เพราะสิ่งเหล่านี้บีบบังคับภายในจิตใจด้วยกันทุกคน หากความสุขไม่ค่อยได้

แล้วชาวพุทธเวลานี้หาหลักยึดแทบจะไม่ได้แล้ว คำว่า “พุทโธ ธัมโม สังฆโม” กลายเป็นเสียนิดจัญไรไปหมด ไม่อยากระลึก ไม่อยากเกี่ยวอยากเกาะ เห็นว่าเป็นของครีของล้าสมัยไปแล้วเวลานี้ ศาสนามีแต่กระดาษ มีแต่คัมภีร์โบราณเต็มไปหมดตามตู้ตามหีบ แล้วเอาเข้าใส่ไว้ในตู้ในหีบ ล็อกกุญแจเอาไว้ มีแต่กิเลสออกเฟ้นฟานเต็มบ้านเต็มเมือง ซึ่งเป็นการสั่งสมความทุกข์โดยลำดับแก่บรรดาสัตว์ทั้งหลายทุกห่อหมกหญ้า เพราะความห่างเหินจากศีลจากธรรม ซึ่งเป็นเหมือนกับยาเป็นเครื่องรักษาโรค โรคมีแต่ความรุนแรงไปด้วยของแสง

ของแสงนั้นแลเป็นภัยต่อจิตใจของเรา ของแสงพระพุทธเจ้า ในสำนวนโวหารของศาสนาว่าเป็น “กิเลส” คำว่า “กิเลส” นั้นคือ ความเศร้าหมอง มีดีต่อครอบงำอยู่ในบรรดาจิตทั้งหลาย ให้ลึมเนื้อลึมตัว ลึมนบุญลึมบาป ลึมนรกสวรรค์ ลึมความดีความชั่วต่าง ๆ ไปหมด มีแต่ความอยาก ความทะเยอทะยาน เต็มบ้านเต็มเมือง แล้วก็ชนทุกชนมาเผาผลาญตนเองให้เกิดความเดือดร้อนทั่วหน้ากัน ด้วยเหตุนี้จึงเป็นเหตุให้วิตกวิจารณ์มาก

ถ้าพูดถึงเรื่องธรรม ธรรมของพระพุทธเจ้านั้นเป็นธรรมคงเส้นคงวา หนาแน่นไปด้วยความสุขความเจริญ ความร่มเย็นแก่สัตว์ผู้สนใจต่อการปฏิบัติ ถ้าหากว่ามีอรรถมีธรรมภายในจิตใจ ในความประพฤติ กิริยาต่างๆ ที่แสดงออกมีธรรมเป็นเครื่องควบคุมบ้างแล้ว ถ้าเป็นรถก็มีเบรกห้ามล้อ พอให้เป็นไปในทางอันราบรื่นดีงาม นี่ถ้าไม่มีศาสนาด้วยแล้ว ถ้าเป็นรถก็มีแต่คันเร่งอย่างเดียว เบรกไม่มี ห้ามล้อไม่มี เหยียบคันเร่งจนลงคลอง รถจมไปคนตายไป นี่ก็เพราะไม่มีเบรกห้ามล้อ

หัวใจเราไม่มีเบรกห้ามล้อคือธรรม ก็ปล่อยให้คิดไปตามอำเภอใจ ทุกวันทุกคืนทุกเวลาล้ำเวลา หาที่เกาะที่ยึดไม่ได้ เกิดมาก็เกิดมาด้วยความสงสัยไม่แน่ใจ ว่าเกิดมาจากภพใดภูมิใด เวลาอยู่ก็หาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ ไขว่คว้าหาสิ่งที่เกาะที่ยึด ส่วนมากมีแต่ฟืนแต่ไฟเผาไหม้ภายในจิตใจ เป็นเครื่องยึดเครื่องถือไม่ได้ พุทโธ ธัมโม สังฆโม ที่

พระพุทธเจ้าทรงพาสัตว์ทั้งหลายให้ไปสู่ความดีและหลุดพ้นเป็นจำนวนมากนั้น ไม่นำมาเป็นเครื่องระลึก เป็นเครื่องยึดเครื่องเกาะบัง ด้วยเหตุนี้จึงเป็นเหตุให้วัดกจิวิจารย์กับชาติบ้านเมืองเรา

เฉพาะอย่างยิ่งเวลานี้ภาวะของบ้านเมืองเรากำลังตกต่ำ เป็นเหตุให้ได้คิดเป็นห่วงบ้านห่วงเมืองของเรา ถึงกับได้แสดงตนออกมาเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย เหตุที่จะนำตนออกมาเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายนี้ ก็ได้คิดอ่านไตร่ตรองเต็มสติกำลังเต็มความสามารถแล้ว จึงได้มาแสดงตนออกเป็นผู้นำ การเป็นผู้นำนี้พี่น้องทั้งหลายก็คงจะอยากทราบด้วยกันทุกคนว่า ผู้นำนี้คือบุคคลเช่นไร ที่มาเป็นผู้นำสมควรที่จะเป็นผู้นำได้อย่างไรหรือไม่ นี่บรรดาพี่น้องทั้งหลายก็อยากจะทำเรื่องราว

เพราะฉะนั้นในปี ๒๕๔๑ นี้ หลวงตาไปเทศน์ในสถานที่ใด จึงต้องได้เปิดอกเปิดปุมหลังให้พี่น้องทั้งหลายทราบเท่าที่ควรแห่งความเป็นมาของตน นี่ก็กำลังเริ่มเปิดปุมหลังให้พี่น้องทั้งหลายได้อ่าน ตามความเป็นมาของหลวงตาที่มาเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลายเวลานี้ เบื้องต้นหลวงตาก็ศึกษาเล่าเรียน รักษาศีลรักษารธรรมมาเป็นลำดับลำดับ เป็นที่ภูมิใจในศีลของตนว่าบริสุทธิ์ตลอดมา แม้จะเรียนหนังสืออยู่ ก็เรียนด้วยความรักศีลรักษารธรรม ระลึกไม่ได้เลยว่าเรามีเจตนาล่วงเกินพระธรรมพระวินัยข้อใดเราไม่ปรากฏ เพราะหิริโอตตปัมมีอยู่ภายในจิตใจ ความฝงลึกแห่งหิริโอตตปัมมีนี้เนื่องมาจากเราได้อ่านประวัติของพระพุทธเจ้า ที่เรียกว่าพุทธประวัติ

เบื้องต้นบวชมาก็ไม่ได้ตั้งใจที่จะอยู่นานถึงขนาดเป็นหลวงตาอย่างนี้ เหมือนบวชเป็นประเพณี แล้วก็สึกออกไปมีครอบครัวเหี้ยมเหมือนโลกทั่วๆ ไป แต่เวลาอ่านหนังสือพุทธประวัติเข้าไปแล้วเกิดความซาบซึ้งถึงใจ ในปฏิบัติเรื่องดำเนินของพระพุทธเจ้า เวลาท่านมีความทุกข์ความทรมานมากจากการบำเพ็ญของท่านก็เกิดความสงสารท่านถึงน้ำตาาร่วง นี่ก็เป็นเรื่องให้ถึงใจประการหนึ่ง จากนั้นเวลาท่านได้ตรัสรู้ก็เกิดความสดสังเวช เกิดความอัศจรรย์ในท่าน แล้วก็เป็นการอันหนึ่งที่จะเข้าหุนุนจิตใจ เราเองก็ทำให้อยากบรรลุมรรคผลนิพพานดังพระพุทธเจ้าท่านบรรลุ

เมื่อเวลาอ่านประวัติของพระสาวก ท่านองคั้นนั้นมาจากสกุลนั้นๆ สกุลพระราชามหากษัตริย์ เศรษฐี กุฎุมพี ท่านองคี่ใดออกมาบวช พระพุทธเจ้าก็ทรงแสดงให้ไปอยู่ในป่าในเขารุกขมูลร่มไม้ บำเพ็ญสมณธรรมเพื่อกำจัดกิเลส ผลที่ท่านดำเนินตามพระพุทธเจ้าทรงแสดงนั้น ปรากฏว่าองคั้นนั้นสำเร็จพระโสดา องคั้นนี้สำเร็จพระสกิทาคา องคั้นนี้สำเร็จพระอนาคา องคั้นนี้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ ขึ้นมาจากที่นั้นๆ คือในป่า ในเขาในถ้ำเงื่อมผา ป่าช้าป่ารกชัฏ เป็นสถานที่อันสำคัญของครั้งพุทธกาล

ถ้าเราจะเทียบสมัยปัจจุบันนี้ก็เรียกว่า “มหาวิทยาลัยแห่งพระพุทธศาสนา” มหาวิทยาลัยแห่งสภะของเรา คือป่าคือเขาลำเนาไพร บรรดาท่านที่ไปศึกษาอบรมในป่านั้น ศาสตราจารย์ของท่านก็คือพระพุทธเจ้าเป็นพระองค์แรก จากนั้น บรรดาพระสาวกทั้งหลายได้สำเร็จมรรคผลนิพพานเป็นอรหัตต์เต็มภูมิแล้ว ก็มาเป็นอาจารย์สอนบรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลาย ให้สำเร็จมรรคผลนิพพานไปตาม ๆ กัน

เมื่อได้อ่านประวัติของพระพุทธเจ้า ได้อ่านประวัติของพระสาวกท่านแล้ว เกิดความซึ้งภายในจิตใจความเชื่อความเลื่อมใสในจิตใจ มีความมุ่งมั่นอยากสำเร็จมรรคผลนิพพาน เป็นพระอรหันต์ขั้นมาองค์หนึ่งในปัจจุบันนี้ คือในตัวของเราเอง จึงได้เสาะแสวงหาครูหาอาจารย์ เมื่อเสาะแสวงไปถึงท่านหลวงปู่มั่นที่ปรากฏชื่อลือนามอยู่ทุกวันนี้ ท่านก็แสดงเรื่องอรรถเรื่องธรรม เรื่องมรรคผลนิพพานให้ฟังอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย เราก็อ่านอย่างซึ้งใจถึงใจ ถึงขนาดที่ว่าปากใจลงไปเลยว่า ในชาตินี้เราจะบำเพ็ญตนให้ถึงพระอรหันต์อย่างแน่นอน ชีวิตจิตใจไม่มีความหมาย เมื่อเชื่อแล้วว่ามรรคผลนิพพานยังมีอยู่ ดังพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่

พอได้ฟังธรรมะของหลวงปู่มั่นอย่างถึงใจแล้ว ออกปฏิบัติก็แบบเดียวกัน คือปฏิบัติแบบถึงใจ ๆ ตั้งแต่วันก้าวขึ้นสู่เวที เข้าสู่ป่าสู่เขาแล้ว พัดกันกับกิเลสตั้งแต่บัดนั้นหาความว่างไม่ได้เลย รวมลงแล้วเป็นเวลา ๙ ปีที่ได้ขึ้นต่อกรกับกิเลส ถ้าหากเป็นนักมวยก็ไม่ต้องมีการให้น้ำ ไม่ต้องมีการกรรมการแยก มันจะยืนเวลาตาย ถ้ากิเลสตีก็ให้กิเลสอยู่บนเวทีเราตกเวทีไป ถ้าเราดีเราเก่งกว่ากิเลสก็ให้กิเลสตกเวทีไป มีสองอย่างเท่านั้น ที่จะให้เป็นคู่แข่งกันต่อไปอีกไม่ได้แล้ว จากนั้นก็พัดกันเต็มเหนี่ยวเอาชีวิตชีวาเข้าแลก

ไม่มีทุกข์ครั้งใดสมัยใดที่จะเป็นความทุกข์มากแสนสาหัส บางครั้งถึงขั้นจะสลบไสล แต่ไม่ปรากฏสลบไสล หากเป็นทุกข์แสนสาหัสไม่รู้กี่ครั้งก็ทน ในบรรดาความทุกข์ที่โหมกันมา เพราะการต่อสู้กับกิเลส นี่หนักมากจริงๆ เวลาบำเพ็ญตะเกียกตะกายก็เป็นความทุกข์ประเภทหนึ่ง เวลาได้หลักได้เกณฑ์มาแล้ว ความขยันหมั่นเพียรที่จะตะเกียกตะกาย เพื่อมรรคเพื่อผลก็เป็นทุกข์แต่ละประเภทๆ จนกระทั่งเป็นเวลา ๙ ปี ถ้าเป็นนักมวยก็เรียกว่าเข่าวงในกัน ใครแผลอให้ตกเวทีทันที นี่เป็นเวลา ๙ ปีที่ได้รับความทุกข์ความทรมานจากการแก้กิเลส การฆ่ากิเลสเรื่อยมา จนถึงขั้นเป็นที่พอใจ

คำว่าเป็นที่พอใจคืออย่างไร เราตั้งใจไว้ในจุดใด เช่นเราตั้งใจไว้ในจุดพระอรหัตต์ภูมิเท่านั้น เราก้เป็นที่ภูมิใจในภูมินั้นแล้ว เมื่อได้ต่อสู้กับกิเลสเต็มกำลังความสามารถ ฟาดกิเลสตกเวทีลงไปแล้ว เผาศพกิเลสเรียบร้อยบนภูเขา ได้เคยพูดว่าวัดดอยธรรมเจดีย์ จ.สกลนคร วันแรม ๑๔ ค่ำ เวลา ๕ ทุ่ม ๒๔๙๓ นั้นเป็นเวทีมวยระหว่างกิเลส

กับเราพีดกันตกเวที ในขณะที่เวลานั้นเวลา ๕ ทุ่ม ประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่ม กิเลสพังออกจากหัวใจอย่างสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือ เหมือนฟ้าดินถล่ม

จากนั้นมาก็ครองความอัศจรรย์ล้นโลกล้นสงสารภายในจิตใจ ซึ่งไม่คิดไม่คาดว่าจิตจะเป็นอย่างนี้ เพราะจิตได้ถูกกิเลสบังคับมาเป็นเวลาแสนกัปแสนกัลป์นับไม่ถ้วน เพิ่งได้มาหลุดพ้นจากอำนาจของกิเลสในเวลานั้น พร้อมกับการเผาผลาญกิเลสโดยสิ้นเชิง ไม่มีซากเหลืออยู่ภายในใจแล้ว ลงมาจากเวทีคือสนามรบกับกิเลส ด้วยความอาภัพหาญชาญชัย ด้วยความภาคภูมิใจ หาทีตำหนิตนไม่ได้แล้ว

ในโลกนี้เราไม่ต้องการอะไรอีกแล้วเพียงพอทุกอย่างแล้ว พระพุทธเจ้าตรัสรู้อย่างไรไม่สงสัย พระธรรมเป็นอย่างไรไม่สงสัย พระสงฆ์สาวกที่ว่าเป็นพระอรหันต์ท่านสิ้นกิเลส ท่านสิ้นอย่างไรไม่สงสัย เพราะบรรจอยู่ภายในจิตนี้โดยสิ้นเชิงแล้ว ไม่มีสิ่งใดที่จะต้องทูลถามพระพุทธเจ้า แม้พระองค์จะประทับอยู่ข้างหน้านี้ก็ตามไม่ทูลถาม เพราะ “สนุทิกุญฺญิกโก” ที่พระพุทธเจ้าประกาศกัฏฐมาเป็นเวลา ๒,๕๐๐ กว่าปีนี้ได้ปรากฏขึ้นแล้วภายในจิตใจของเรา คำว่า “สนุทิกุญฺญิกโก” แปลว่า รู้เองเห็นเอง ประจักษ์ใจไม่ต้องถามใคร นี่คือธรรมความจริงแท้ไม่ต้องถามใคร

จากนั้นมาก็ได้มาทำประโยชน์แก่โลกแก่สงสารเรื่อยมา ด้วยการสงเคราะห์สงทานคนทุกข์คนจน คนทุกข์ร้อนเข็ญใจ สร้างโรงร่ำโรงเรียน สร้างสถานสงเคราะห์ จนก้าวเข้าสู่โรงพยาบาล เป็นร้อยโรงเวลานี้ ด้วยการทุ่มเทศมบัติเงินทองข้าวของที่ประชาชนทั้งหลายบริจาคมา ไม่เคยเก็บสิ่งสมแม้แต่น้อยเรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้ ถ้าจะพูดเป็นภาษาตลาดก็เรียกว่า เราให้อย่างหมดเนื้อหมดตัว ไม่มีอะไรเหลือตลอดมาเพราะไม่เคยเก็บสิ่งใด เนื่องจากความเมตตาสงสารโลกมีกำลังมากเกินไปที่เราจะเก็บสิ่งสมสิ่งใดเอาไว้ เพื่อเป็นเครื่องต้านทานการสงเคราะห์โลกต่อไป เราจึงต้องบำเพ็ญนั้นด้วยอหิสาของเรารเอง

ใครจะมาถ่ายภาพทำข่าวของเราที่บำเพ็ญประโยชน์ให้แก่โลกนั้น เราไม่ให้มาทำ เพราะจตุปัจจัยไทยทานต่างๆ มีมากมีน้อยนั้น มาจากประชาชนที่มีศรัทธานำมาบริจาค แต่เราจะมาแสดงตัวว่าเป็นผู้สร้างผู้ทำ เสนอหน้าแต่ผู้เดียวไม่สมควรอย่างยิ่ง จึงไม่ยอมให้ใครทำข่าวอะไรๆ ตลอดมา เรียกว่าทำประโยชน์อยู่ใต้ดิน ไม่มีใครทราบจนกระทั่งมาปรากฏในปีนี้

ปีนี้เป็นปีที่สำคัญมาก เกิดความวิตกวิจารณ์ เมื่อช่วยโลกมาถึงภาวะบ้านเมืองของเราตกต่ำซึ่งเป็นที่น่าวิตกมากอย่างนี้ จึงต้องคิดต้องอ่านหลายด้านหลายทางหาทางออกไม่ได้ สุดท้ายจึงนำตัวมาประกาศเป็นผู้นำ เรียกว่าหาทางออกเพื่อประชาชนทั้งชาติของเราได้แคล้วคลาดปลอดภัย ต่อวิกฤตการณ์อันลุ่มเหลวเหล่านี้ จึงได้นำตน

ออกมาเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย นี่แหละปุมหลังของหลวงตาบัว ที่ได้อยู่ในป่าในเขา มาเป็นเวลานานเท่าไร

ที่พูด ๙ ปีนี้ เราพูดถึงเวลาห้าห้ากับกิเลสไม่ลืมหูลืมตาอะไรทั้งนั้น ปกติเราก็ อยู่ในป่าในเขาเรื่อยมา หลังจากนั้นเราก็อยู่อย่างนั้นเรื่อยมา แต่ไม่ได้รับกับอะไร รบกับ กิเลสก็สิ้นสุดลงไปในวันแรม ๑๔ ค่ำ เดือนหก ๒๔๙๓ ที่วัดตอยธรรมเจดีย์ จังหวัด สกลนคร จากนั้นก็ไม่เห็นปรากฏว่ามีกิเลสตัวใด ที่จะมาผ่านหน้าผ่านตาให้ได้สู้รบตบ มือกับมันอีกไม่มี

จึงเป็นความภาคภูมิใจว่าเราทำประโยชน์นี้ “วุสิต พุทธมจริย” การประพฤติ พุทธมจริย งานของศาสนงานการบำเพ็ญนี้ได้สิ้นเสร็จลงไปแล้ว นตฺถิทานิ ปุณฺณโกโว หรือ อยมนตฺติมาชาติ” ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา และต่อไปเราจะไม่ต้องกลับมา เกิดอีกแล้ว ช้าๆ ชากๆ ซึ่งเป็นการทาบหามกองทุกข์เหมือนที่เคยเป็นมา เราเป็นที่ ภาคภูมิใจอย่างนี้ แล้วก็มาเห็นชาติไทยของเราที่อยู่ในภาวะที่น่าวิตกวิจารณ์มาก จึง ต้องคิดหลายด้านหลายทาง แล้วจึงนำตนออกมาเป็นผู้นำ

การกล่าวมาทั้งนี้ ไม่ได้กล่าวเพื่อการโอ้อวด กล่าวตามหลักความจริงของ พระพุทธเจ้า ที่ทรงบำเพ็ญบรรลุถึงมรรคผลนิพพานเต็มภูมิของศาสดาแล้ว ทรงสอน ธรรมเพื่อมรรคผลนิพพาน ผู้ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าที่เรียกว่าสวากขาต ธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ย่อมเป็นผู้สามารถที่จะทรงมรรคผลนิพพานได้เช่นเดียวกับ พระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ เพราะธรรมเป็นอกาลิโก ไม่ขึ้นอยู่กับเวลาสถานที่ ใด ๆ ทั้งนั้น สมัยนั้นสมัยนี้ไม่มี

กิเลสก็เป็นอกาลิโก คิดให้เป็นกิเลสเมื่อไรเป็นกิเลสได้ทั้งนั้น ธรรมก็เป็นอกาลิ โโก ผู้บำเพ็ญคุณงามความดีก็ย่อมได้ผลดีเป็นลำดับลำดับ ควรถึงขั้นที่จะถึงวิมุตติหลุด พ้นได้ ก็ได้อยู่เช่นเดียวกันกับครั้งพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ จึงกล่าวตามหลัก ความจริงนี้ ให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบความเป็นมาของหลวงตาก็เป็นมาอย่างนี้ แล้วก็ ออกมาเป็นผู้นำ แล้วควรจะเชื่อถือได้ประการใดหรือไม่ นั่น แล้วแต่ท่านทั้งหลายจะ นำไปอ่านเอง

สำหรับเราผู้นำพี่น้องทั้งหลายนี้ เราหมดข้อข้องใจ หมดความสงสัย หมดความ บกพร่อง ทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีในตัวของเรา เราภาคภูมิใจในความเป็นของเรา ถ้าเป็นน้ำ ก็เต็มแก้วแล้ว ที่จะเอามาเพิ่มเติมอะไรอีกไม่ได้ เรียกว่าเรามาช่วยโลกด้วยความอิมพอ ของเรา

โดยเห็นโลกเรายังบกพร่องอยู่มากมาย มาช่วยโลกด้วยความอิมพอ ความอิม พอนั้นแตกกระจายออกไปเป็นความสงสารโลก จึงได้ตะเกียกตะกาย เวลานี้ร่างกาย

ของเราพูดอายุก็ถึง ๘๕ ปีแล้ว ร่างกายไม่เอาไหนเลย แต่จิตใจนั้นมีความเข้มแข็งไป ด้วยความเมตตา ตะเกียกตะกายไปสถานที่นั้นที่นี้ เช่นอย่างมาเทศน์ที่นี้ ก็เทศน์แบบ ตะเกียกตะกาย ที่จะให้เป็นด้วยความคล่องแคล่วว่องไวเหมือนอย่างแต่ก่อนเป็นไป ไม่ได้แล้ว เป็นไปได้เฉพาะความเมตตาเท่านั้น สังขารร่างกายซึ่งเป็นเครื่องมือสำหรับ ใช้ไม่เอาไหนแล้วเวลานี้ จะนั่ง จะยืน จะเดิน จะนอนมีแต่ทำอะไรจะล้มจะหงาย ไม่มีทำดี เลย ก็ยังตะเกียกตะกาย

ฉะนั้นขอให้พี่น้องทั้งหลายผู้รักชาติ จงรวมน้ำใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อ เกิดทุนชาติไทยของเราด้วยการบริจาคอุดหนุนชาติไทยของเรา ให้กระตือรือร้นโดย ลำดับ เราจะมีความร่วมมือเป็นสุขทั่วหน้ากัน แล้งงานที่หลงตาเป็นผู้นำนี้ ไม่มีกักไม่มี เหล่า ไม่มีคู่แข่ง ไม่มีกรรมมีเวรต่อผู้ใด เป็นงานของศาสนานำพี่น้องชาวพุทธใน เมืองไทยของเราล้วน ๆ ไม่ได้นำด้วยมีโลกเข้ามาแฝงเลย เป็นธรรม จึงไม่มีคู่แข่งคู่แข่ง ไม่มีคู่แข่ง ไม่มีข้าศึกศัตรู ไม่มีกักนั้นกักนี้ มีแต่ความสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ล้วน ๆ ที่พร้อมเพรียงกันบริจาคเพื่อชาติไทยของเรา

จึงขอเชิญชวนพี่น้องทั้งหลายให้มีแก้จิตแก้ใจ รู้เนื้อรู้ตัวตั้งแต่บัดนี้ต่อไป แล้ว ช่วยกันชวนชวย มีมากมีน้อยไม่สำคัญ สำคัญที่น้ำใจที่เราจะนำมาบริจาคเพื่อเกิดทุน ชาติไทยของเรา ให้สว่างงามขึ้นไปโดยลำดับเท่านั้น ความทุกข์ความจนนั้นมีได้ด้วยกับ ทุกคน แต่สำคัญที่น้ำใจ จะมีมากมีน้อยน้ำใจเป็นสำคัญ มีน้อยแต่มีน้ำใจก็สละได้ มี มากมีน้ำใจก็สละได้

น้ำใจเป็นของสำคัญ อันนี้แหละที่จะหนุนเมืองไทยของเราให้สว่างงามขึ้นไปโดย ลำดับ ก็คือความรักชาติความสามัคคีซึ่งกันและกัน และด้วยความต่างคนต่างเสียสละ ช่วยกัน ใครอยู่บ้านนอกในเมืองที่ไหน ก็คือคนไทยร้อยเปอร์เซ็นต์เช่นเดียวกัน มีลิตธิ ที่จะหนุนเมืองไทยเราได้ทุก ๆ คน เราจงพากันหนุนเมืองไทยของเราขึ้นให้ได้ สมบัติที่ จะมาหนุนเมืองไทยนั้นตั้งไว้ตามโครงการ ก็มีทองคำ ดอลลาร์ เงินสด

สำหรับทองคำ ตามโครงการที่กำหนดเอาไว้วันนั้น เมื่อหล่อหลอมเสร็จเรียบร้อย แล้ว ก็จะนำเข้าคลังหลวงเป็นระยะ ๆ ไป ส่วนเงินดอลลาร์ก็จะนำเข้าทุนสำรองเพื่อใช้ หนี้ต่างชาติเขา สำหรับเงินสดนั้นจะแผ่กระจายไปทั่วประเทศไทยของเรา ตามที่ เห็นสมควรว่าจุดไหนบกพร่อง ที่ควรจะได้รับบริการสงเคราะห์มากน้อย เงินสดเหล่านี้ก็ จะกระจายไปตามที่ต่าง ๆ นี้โครงการก็ได้จัดไว้เรียบร้อยแล้ว เป็นลำดับมา และเวลานี้ก็ดำเนิน ตามโครงการนี้ โครงการเหล่านี้ อยู่ในความรับผิดชอบของหลวงตาบัว

โดยปกติแล้วเราไม่เคยเกี่ยวข้องกับเงินกับทองแต่ไหนแต่ไรมา แต่มาคราวนี้ได้ เป็นเจ้าก็เจ้าการ เจ้าอำนาจเกี่ยวกับการเงินการทอง การเก็บการรักษาเสียแล้ว เพราะ

เรารักษาความแคล้วคลาดปลอดภัยในสมบัติเหล่านี้ ไม่ให้รั่วไหลแตกซิมไปสถานที่ใด นอกจากจะให้เข้าสู่จุดมุ่งหมาย คือความปลอดภัยเท่านั้น จึงต้องได้เข้มงวดกวดขัน บัญชีของเงินจำนวนนี้ เราเป็นผู้ถือบัญชีแต่ผู้เดียว เวลานี้มี ๓ ธนาคาร คือ ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาอุดรฯ หนึ่ง ธนาคารกสิกรไทย สาขาอุดรฯ หนึ่ง และ ธนาคารกสิกรไทย สาขาราชภัฏบุรีรัมย์ หนึ่ง

ต่อไปนี่ยังจะตั้งธนาคารดอลลาร์ขึ้นมาอีก เพื่อนำเงินเข้าสู่ธนาคารดอลลาร์ต่อไป เงินทั้งหมดนี้เราเป็นผู้รับผิดชอบ ถือบัญชีแต่ผู้เดียว เพื่อกันความรั่วไหลแตกซิม ขอให้ได้ผ่านสายตาเราทุกบาททุกสตางค์ทุกชิ้นทุกอัน เราเป็นผู้สั่งเก็บรักษาและเป็นผู้ส่งจ่ายแต่ผู้เดียว เมื่อเห็นสมควรอย่างไรแล้ว เราจะส่งตามที่เห็นสมควรนั้น ๆ ไปโดยลำดับลำดับ เพื่อรักษาความปลอดภัยของสมบัติเหล่านี้ที่พี่น้องทั้งหลาย ได้พร้อมใจกันบริจาคด้วยความไว้วางใจแก่เราซึ่งเป็นผู้นำ เราจึงต้องได้เทิดทูนและรักษาน้ำใจของพี่น้องทั้งหลาย ที่นำสมบัติมาบริจาคมานี้ไว้อย่างเต็มที่ของเรา ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบตามที่เรียนมาให้ทราบนี้

ปุมหลังของหลวงตาบัวก็ได้เรียนให้ทราบแล้ว แต่ก่อนนั่งภาวนาอยู่ในป่าในเขาไม่เคยคิดว่าจะออกมาเมืองใหญ่เมืองหลวงอย่างนี้ ก็จำเป็นต้องได้ออกมา เพราะความจำเป็นดังที่เห็นนี้แหละ ออกมาก็ได้มาช่วยเติมกำลังความสามารถ นอกจากนั้นยังต้องไปพูดในที่ต่าง ๆ ทั้งแง่ธรรมแง่ธรรม ทั้งทางด้านวัตถุ

วัตถุนี้เกี่ยวกับทางชาติบ้านเมืองของเรา เห็นทางศีลธรรมไปมากที่สุดทีเดียว มองไปที่ไหนจนน่าขยะแขยงไม่น่าดูเลย สกปรก กิริยามารยาทสกปรก การนุ่งห่มใช้สอยสกปรก เลยกลายเป็นลิงเป็นค่างไปหมดเวลานี้ เมืองไทยของเราเลยกลายเป็นเมืองหลักลอยหาที่ยึดที่เกาะไม่ได้ ใครผ่านมาที่ไหนคว้ามบ ๆ ไม่ทราบว่ามีหลักเกณฑ์อย่างไรกัน เลยกลายเป็นเมืองฟุ้งเฟ้อ เมืองหลักลอย หาหลักเกณฑ์ไม่ได้ ไม่สมกับที่เราเป็นชาวพุทธ ซึ่งมีหลักเกณฑ์เป็นเครื่องดำเนินในชีวิตจิตใจของเราแต่ละคน ๆ

เพราะฉะนั้นต่อแต่นี้จึงขอให้ปรับปรุงตัวเอง เวลานี้สภาพบ้านเมืองของเราไม่เหมือนแต่ก่อน เราเกิดในอุ้งข้าวน้ำ เมืองไทยของเราเป็นเมืองอุ้งข้าวน้ำ ใครเกิดที่ไหนก็สมบูรณ์พูนผลไปด้วยเครื่องอุปโภคบริโภค จึงไม่ได้สนใจกับความขาดแคลนอะไร ไม่ได้วิ่งเต้นชวนขายเพราะสมบูรณ์อยู่แล้ว ครั้นต่อมาสภาพการณ์เหล่านี้เปลี่ยนแปลงไป โลกนับวันเดือดร้อนเข้าทุกวัน ๆ กระทบกระเทือนถึงกัน ทั้งเมืองนอกเมืองในเมืองไทยเมืองเขาเมืองเรา กระทบกระเทือนกันเกี่ยวกับเรื่องเศรษฐกิจ คือ ความเป็นอยู่ปุวยายของเรานี้ เราจึงต้องได้ปรับตัวให้ทันกับเหตุการณ์เหล่านี้

ที่ปรับตัวก็คืออะไร ให้มีการประหยัด นี่เป็นหลักสำคัญมาก อย่าฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมจนเกินเนื้อเกินตัว การอยู่การกินการใช้สอย ให้ทำอย่างง่ายตายสมกับเราเป็นชาวพุทธ พระพุทธเจ้าไม่สอนให้เราฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม สอนให้อยู่ในความพอดีพอดี การอยู่ การกิน การหลับการนอน การใช้การสอย ให้อยู่ในความพอดีพอดี อย่าเป็นความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมเกินไป ลืมเนื้อลืมตัว สมบัติอันใดก็ตามที่เกิดในเมืองไทยของเรานี้ ให้ถือว่าเป็นสมบัติอันล้ำค่าของไทยเรา ที่จะช่วยเหลือกันใช้สอยหรือตี๋มกิน

ของเมืองนอกให้ถือว่าเป็นสมบัติกาฝาก เมื่อล่วงไหลเข้ามาแล้ว ก็มากัดเนื้อกัดหนังของเรา สมบัติเมืองไทยของเรานี้เป็นสมบัติเป็นเนื้อหนังของตนโดยแท้ มีมากมีน้อยก็เป็นสมบัติของตนแท้ ไม่รู้ไหลแตกซึม ไม่ทำลายตัวเองเหมือนสมบัติที่มาจากเมืองนอกเมืองนาที่ไม่จำเป็น เข้ามาแล้วเป็นสมบัติกาฝาก เป็นเนื้อหนังกาฝาก เข้ามากัดตบกัดปอดกัดเนื้อกัดหนังของชาวไทยเราไป ให้สึกหรือไปเป็นลำดับๆ บ้านเมืองของเราที่ร่อยหรอไปตาม เอนเอียงไปตาม เพราะเมืองไทยไม่รักษาหลักเกณฑ์ของชาติไทยเอาไว้ด้วยความมีหลักมีเกณฑ์

เพราะฉะนั้นจึงต้องให้ต่างคนต่างเสียสละในสิ่งที่จำเป็นต่อเรา เช่น เวลานี้กำลังเสียสละต่อชาติบ้านเมืองด้วยความรักชาติของเราเสียสละ แล้วต่างคนต่างใช้ต่างสอยอยู่กินให้อยู่กินพอประมาณ อย่าฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม สินค้าต่างๆ ที่มีอยู่ภายในประเทศของเรานี้มีมากมายก่ายกอง แต่เรามักจะไปสนใจกับสินค้าทางเมืองนอกเมืองนาซึ่งเป็นเนื้อหนังกาฝาก เข้ามากัดกินเนื้อหนังมังสาของเราให้เสียไปๆ วันละเล็กละน้อย

คนนั้นก็ทำคนนี้ก็ทำ คนนั้นก็เนื้อหนังกาฝาก คนนี้ก็เนื้อหนังกาฝาก สุดท้ายเมืองไทยของเรามีแต่เนื้อหนังกาฝาก เข้ามากัดเอาเนื้อหนังที่แท้จริงของเราให้สูญไป หายไป สึกหรือไป แล้วเมืองไทยจะไม่ล่มจมได้อย่างไรถ้าเมื่อต่างคนต่างทำลายโดยไม่มีเจตนาก็ตาม สิ่งที่ทำลายเป็นสิ่งที่ทำลายได้ก็ต้องเสียหายได้ จึงต้องให้พากันระมัดระวัง มีอะไรก็ตามในเมืองไทยเรา สมบัติเมืองไทยเรามีมากน้อยให้ต่างคนต่างซื้อต่างขายของกันและกัน จะดีจะไม่ดีขนาดไหนก็ตาม

เมืองไทยเราก็คือเมืองพุทธ เป็นผู้รู้จักประมาณ เป็นผู้มีหลักมีเกณฑ์ ให้อยินดีในสิ่งที่มิใช่ของตน สิ่งที่มีอยู่ก็คือสมบัติเงินทองข้าวของ สินค้าต่างๆ ที่มีอยู่ในเมืองไทยซึ่งคนไทยเป็นผู้ผลิตขึ้น ควรที่จะส่งเสริมสินค้าไทยของเรา ให้เป็นเนื้อเป็นหนังของเมืองไทยเราด้วยกัน แล้วสมบัติเงินทองข้าวของก็จะไม่รั่วไหลออกไปข้างนอก และทำเมืองไทยของเราให้เสียไปด้วย เรารู้ว่าเป็นการหนุนชาติของตนโดยวิธีใช้ของชาติไทย กินของชาติไทยอยู่ในเมืองไทย สมบัติของชาติไทยนำมาเป็นสมบัติอันล้ำค่าของ

ตัวของเราแล้ว เราก็เป็นผู้มีอิสระเต็มตัว ต่อไปเมืองไทยก็จะได้รับการบำรุงส่งเสริมให้
แน่นหนามั่นคงขึ้นไปโดยลำดับ อันนี้เป็นข้อที่นึกคิดมากด้วยกันทุกคน

อย่าลืมเนื้อลืมหั่ว ของใครก็ตามเอามาจากเมืองนอกเมืองนา เอามาอวด
เมืองไทยตัวเองใช้ไม่ได้ ต้องเอาของคนไทยอวดคนไทย เอานิสัยของคนไทยอวดกัน
อย่าเอานิสัยของเมืองนอก ซึ่งหาแต่รายได้อย่างเดียวมาเป็นเนื้อหนังของเมืองไทย แต่
มากัดเมืองไทยให้เหลวแหลกไปหมด อันนี้ไม่สมควรอย่างยิ่ง สิ่งใดก็ตามที่ควรจะ
นำมา เราก็นำมาด้วยเหตุผล ไม่ใช่จะปิดกั้นทุกอย่างไม่ให้นำมา แต่เวลานี้มันนำมา
ด้วยความฟุ้งเฟ้อไม่มีประมาณ เป็นนิสัยไม่ดีต่อเมืองไทยของเรา จึงต้องได้เตือนกัน
ข้อนี้

สิ่งที่ควรนำมาใครๆ ก็รู้ว่าจำเป็นโดยแท้แล้วก็นำมาใช้ เพราะของเราไม่มีจริง ๆ
เราก็นำมาใช้ นี่ละหลักของชาติบ้านเมือง ที่จะตั้งแน่นหนามั่นคงอยู่ได้ด้วยความเป็น
คนไทยด้วยกัน ความรักชาติด้วยกัน ความใช้สอยอยู่กินด้วยสมบัติของคนไทยเอง
ด้วยกัน สมบัติทั้งหลายที่มีอยู่ในเมืองไทยของเราก็ไม่รั่วไหลแตกซิมไป เมืองไทยของ
เราก็ตั้งหลักแน่นหนามั่นคงขึ้นได้ นี่เป็นหลักจำเป็นที่สุด ที่เมืองไทยของเราทุกท่านทุก
คน จะต้องต่างคนต่างประหยัด ต่างคนต่างระมัดระวัง ต่างคนต่างส่งเสริมคนไทย
ด้วยกัน แล้วจะเป็นปีกแผ่นมั่นคงขึ้นไปโดยลำดับ นี่เกี่ยวกับเรื่องการใช้สอย ก็เกี่ยวกับ
ศีลธรรมเหมือนกัน

ศีลธรรม พระพุทธเจ้าสอนว่า “สันตุฎฐี” คือ ความสันโดษตามที่เกิดที่มีนี้
เท่านั้น ไม่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมไปในสิ่งที่ไม่มี ให้นิยติในสิ่งที่มีอยู่ เช่น สมบัติเงินทองข้าว
ของ สินค้าต่างๆ มีอยู่ในเมืองไทยของเรา ก็ให้นิยติในสิ่งที่มีอยู่ของคนไทยเรา นี้
เรียกว่า “สันตุฎฐี” คือความถูกต้องตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้า

ที่นี้หลักใจ ขอให้มึสติขอให้มึธรรมภายในจิตใจ อย่าปล่อยใจเกินไป การปล่อย
ใจเกินไปก็เรียกว่าการปล่อยเนื้อปล่อยตัว กิริยาที่ปล่อยใจนี้สามารถที่จะทำสิ่งอื่น ๆ ให้
เสียหายไปได้หมด ถ้าคนมีสติเป็นเครื่องรักษาคุ้มครองกันตัว มีธรรมเป็นเครื่องคุ้มครองกันรักษา
ตัวแล้ว ย่อมมีหิริโอตตปปะ สะดุ้งกลัวต่อสิ่งที่ชั่ว กระทบยั้งยั้งต่อสิ่งที่ดี และ
ชวนขวนขวายหาสิ่งที่ดี พยายามปิดเป่าสิ่งที่ชั่วทั้งหลายนั้น ให้ห่างไกลจากตัวไปโดยลำดับ ๆ

วันหนึ่งๆ ไม่ลืมพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ไม่ลืม พุทโธ ธัมโม สังโฆ
ภายในใจ อย่างน้อยเวลาจะหลับจะนอน ขอให้เจริญ พุทโธ ธัมโม สังโฆ ไหว้พระสวด
มนต์ แล้วนั่งภาวนาเพื่อความสงบใจซึ่งวุ่นวายที่สุดนั้นให้เข้าสู่ความสงบ เป็นเวลา ๑๐
นาที ไม่ต้องเอามาก เอาเพียง ๑๐ นาทีเท่านั้นในวันหนึ่งๆ

พยายามระงับดับอารมณ์ที่ก่อความวุ่นวายอยู่ตลอดเวลาตั้งแต่ตื่นเข้ายันค่ำนี้ ให้สงบตัวลงด้วยบทธรรมว่า พุทโธๆ ให้จิตคิดอยู่กับพุทโธอย่างเดียว หรือธัมโมอย่างเดียว หรือสังโฆอย่างเดียว หรืออานาปานสติ ให้สติระลึกอยู่ในลมนี้อย่างเดียวก็เป็น การสงบอารมณ์ภายนอก ที่เคยเป็นข้าศึกนั้นเข้ามาโดยลำดับ แล้วจะปรากฏคุณคือ ความสงบเย็นขึ้นที่ใจของเรา นี้เรียกว่าใจมีที่เกาะใจมีที่ยึด มีพุทโธ ธัมโม สังโฆ เป็นที่ยึด ไม่ใช่ชั่วคราวล้มเหลวอยู่ตลอดเวลาดังที่เป็นมานี้ ทั้งๆ ที่เราเป็นชาวพุทธ แต่ไม่สนใจกับชาวพุทธนี้ไม่ดีเลย ให้สนใจกับชาวพุทธ

ไปไหนอย่าลืมพุทโธ คนไม่ลืมพุทโธ คือคนไม่ลืมความเป็นความตายของเจ้าของ ย่อมไม่ประมาทอย่างง่ายตาย ตั้งเนื้อตั้งตัวได้มีหลักมีเกณฑ์ มีชื่อมีแป คนไม่มีธรรมภายในใจนั้น หาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ ล้มเหลวๆ เวลามีชีวิตอยู่นี้ตัวเองก็เชื่อตัวเองไม่ได้ เวลาตายไปแล้วก็หาหลักยึดไม่ได้ เลยล้มเหลวไปทั้งที่เกิดมา ทั้งที่อยู่ ทั้งที่ตายไป เรียกว่า เกิด อยู่ ตายไปด้วยความขาดทุนสูญดวง ไม่สมควรแก่ชาวพุทธของเรา จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ยึดธรรมะนี้ไปปฏิบัติตัวเอง ให้มีหลักมีเกณฑ์ในการปฏิบัติตัวอย่าลืมเนื้อลืมตัว

เฉพาะอย่างยิ่ง วันนี้ได้พูดถึงเรื่องกิเลส กิเลสตัวสำคัญ จะขอแสดงให้พี่น้องทั้งหลายฟัง อันนี้แสดงออกมาจากการได้ขึ้นเวทีพุดกับกิเลสตัวนี้มาแล้วอย่างโชกโชกแบบเอาเป็นเอาตายกัน กิเลสตัวนี้รุนแรงมากที่สุด ในบรรดากิเลสที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้ว่า มีอยู่ในหัวใจของสัตว์ กิเลส ความโลภ ความโกรธ ความหลง ราคะตัณหา นี้มีอยู่ในหัวใจของสัตว์ แต่กิเลสตัวใดก็ตามไม่รุนแรง ไม่ผาดโผนโจนทะยาน ไม่ลืมเนื้อลืมตัว ไม่ตื้อต้าน เหมือนกามราคะ

กามราคะ กามกิเลสนี้รุนแรงมากทุกเพศทุกวัย มันไม่ยอมแก่ ไม่ยอมชราคร่ำคร่า กิเลสตัวนี้หนุ่มตลอดเวลา คึกคะนองอยู่ตลอดเวลา ขอให้ยับยั้งกันด้วยศีลด้วยธรรม ให้มีธรรมเป็นเครื่องบังคับยับยั้งไว้ให้อยู่ในขอบเขตแห่งความพอดี ถ้าหากเป็นไฟก็ขอให้เป็นไฟอยู่ในเตา เราหุงต้มแกงได้สบายๆ ปลอดภัย ไม่มีข้าศึกศัตรู ไม่เป็นอันตรายเพราะเราใช้มัน เมื่อเรายังละมันไม่ได้ เราก็ต้องใช้มันเหมือนกับเราละไฟไม่ได้ เราต้องใช้ไฟให้อยู่ในเตาไม่เผาไหม้สิ่งอื่นให้ฉิบหายปนไปไปตามๆ กัน ใช้ไฟในเตาเรียกว่าปลอดภัย นี่ศีลธรรมของเรามีขอบเขตกับราคะตัณหา นี้ก็เรียกว่าใช้ไฟในเตาของเรา

เป็นหนุ่มเป็นสาวก็ไม่ปล่อยเนื้อปล่อยตัว จนเป็นคนกระด้าง เป็นคนหน้าด้าน เป็นคนหาหิริโอตตปะมาได้ นำวิชาหามาเรียนมาปฏิบัติใช้ไม่ได้เลย หมาเขาไม่รู้จักบุญจักบาป ไม่มีศกดิ์ศรีดีงามอะไรเลย แต่มนุษย์เรานี้เรียนวิชาเรียนรู้ทุกคน สถานที่

ต่าง ๆ มีแต่โรงร่ำโรงเรียน จนกระทั่งสถาบันใหญ่ ๆ อย่างเช่นมหาวิทยาลัย ครั้นเรียนมาแล้วก็มาสังหารตนด้วยความรู้วิชานี้เป็นเครื่องมือของกิเลสไปเสีย ที่เกี่ยวกับศีลธรรม นำวิชานี้เข้ามาเป็นประโยชน์แก่ตนนั้น รู้สึกจะมีน้อยเข้าไปทุกวัน ๆ นอกจากเรียนมาเป็นเครื่องมือ พุดด้วยความโอ้อวดพกลมกันเปล่า ๆ พุดคุยโก้ ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย

ให้นำมาประกอบกับศีลธรรมเป็นเครื่องรักษาตัวให้มีขอบเขต เช่นอย่างผู้ที่มีสามีภรรยาแล้ว ก็ให้อยู่ในกรอบแห่งความเป็นผู้มีสามีภรรยา ให้อ่านว่ามีเมียแล้วเรามีตัวแล้ว คนอื่นผู้หญิงผู้ชายอื่น ไม่ใช่เรื่องของเราที่จะไปเกี่ยวข้อง ให้มีศีลธรรมข้อที่สามนี้บังคับเอาไว้ เรียกว่าให้เป็นไฟอยู่ในเตา คือศีลธรรมอันนี้เป็นเตาไฟ การประพฤติตัวของเราให้อยู่ในกรอบอันนี้แล้วเราจะมีอารมณ์เป็นสุข ระหว่างสามีภรรยาอยู่กันด้วยความฝากเป็นฝากตาย เพราะความซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน แน่นหนามั่นคง มีความสุข

ความสุขของครอบครัวสามีภรรยาอยู่ที่ความไว้วางใจต่อกันนี้เป็นสำคัญ อันนี้สำคัญมาก ขอให้ต่างคนต่างรักษา ไม่ว่าสามีไม่ว่าภรรยาตายใจกันได้แล้ว ไปทำงานนอกบ้านในบ้าน ที่ไหนก็ไปด้วยความตายใจ ได้สมบัติเงินทองข้าวของมามากน้อยก็มาเฉลี่ยเพื่อแผ้วกัน ด้วยความร่มเย็นเป็นสุขภายในครอบครัว ไม่มีการรั่วไหลแตกซิมเหมือนหญิงที่เขาว่าหญิงเถื่อน หรือหญิงกาฝากชายกาฝาก ซึ่งได้มาแล้วก็ตัดบ่อดตัดบ่อดทำลายครอบครัวของเราให้แหลกเหลวไปตาม ๆ กัน

เวลานี้มักจะเรียนวิชานี้กันมาก จนจะกลายเป็นว่าผู้เมียไม่มีความหมาย หญิงชายไม่มีความหมาย คักดีศรีติงามของหญิงของชายไม่มีความหมาย เป็นความเลินเล่อไปหมด เป็นความเลอะเทอะไปหมด เพราะศีลธรรมข้อนี้ไม่มีก็ทำคนให้กลายเป็นหมาไปได้ เราไม่อยากจะเป็นอย่างนั้น เราต้องเป็นผู้มีศีลธรรมประจำตัวของเรา จะสมชื่อว่าเราเป็นมนุษย์ คำว่าเป็นมนุษย์ ถ้าไม่มีธรรมเป็นเครื่องประกอบแล้วก็หาคุณค่าราคาอะไรไม่ได้เลย เพียงความรู้วิชาที่เรียนมานั้น เป็นเพียงลมปากมาอวดกันเท่านั้น ถ้าศีลธรรมไม่มีแล้วเดือร้อนทุกหย่อมหญ้าอันนั้นแหละ ให้พากันนำธรรมนี้ไปประพฤติปฏิบัติ

วันนี้ก็ได้มาพบกับพี่น้องทั้งหลายเกี่ยวกับชาติไทยของเรา ก่อนที่จะแสดงธรรมก็ได้พูดปุมหลังให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ว่าควรจะเป็นที่เชื่อถือได้อย่างไรหรือไม่ แล้วก็ให้นำไปพิจารณา แล้วต่างคนต่างรักษาดี ต่างคนต่างเสียสละ เมืองไทยของเราจะได้เจริญรุ่งเรือง ขอให้รักชาติไทยยิ่งกว่ารักสิ่งอื่นใดทั้งหมด เราจะทุกข์จะจนมากน้อย ขอให้ทุกข์จนอยู่ในกรอบแห่งชาติไทยของเรา ที่มีความสมบูรณ์พูนผล หรือตั้งตัวได้นี้เป็นสำคัญ เราจะรับประทานน้ำปลาก็ตามอยู่ในเมืองไทยของเรา ซึ่งเป็นเมืองสมบูรณ์พูนผล เป็นเหมือนกับบรมโพธิ์ร่มไทร เราอยู่ได้สบาย ถ้าหากว่าเมืองไทยได้ล่มจมไปเสีย

เราจะอยู่จะกิน จะรับประทานอะไรก็ตามไม่มีความหมายทั้งนั้น หากความศักดิ์สิทธิ์
ไม่ได้

ขอให้พากันรักชาติ สงวนศักดิ์ศรีชาติไทยของเรา อย่าให้เขามาชี้หน้าได้
เมืองไทยของเรามีหน้าทุกคน ๆ ถูกคนเมืองนอกเขามาดูถูกเหยียดหยามชี้หน้าเรานี้
มันเสียเกียรติของเมืองไทยเรามากทีเดียว แม้แต่หน้าหลวงตาบว้ยรักษาศักดิ์ศรีของ
หน้าเอาไว้ ไม่อยากให้ใครมาดูถูกเหยียดหยาม จึงพาพี่น้องชาวไทยทั้งหลายได้บริจาค
เพื่อภูเขาคูหาของเรา เพื่อภูเขาคูหาของเราให้มีศักดิ์ศรีดังามเหมือนที่เคยเป็นมาและมี
ความเจริญรุ่งเรืองต่อไป

วันนี้การแสดงธรรมก็รู้สึกเหนื่อย ไม่ค่อยสะดวกอะไร เพราะพูดมาสองพักนี้
แล้ว ต่อไปนี้ก็ขออำนาจพรให้พี่น้องทั้งหลาย จงพร้อมเพรียงกันในการปฏิบัติต่อชาติ
ของตนด้วยการบริจาค และขอให้สมความมุ่งมาดปรารถนาของชาวไทยด้วยกัน ที่มี
ความสามัคคีพร้อมเพรียงกันนี้ ให้สมความมุ่งหมาย สมความมุ่งมาดปรารถนาของเรา
ชาวไทยโดยทั่วกันเทอญ
